

CLUB

**17:e Club100-
resan:
Sydsudan
mars/april 2021**

En elefant balanserade.....eller tio små.....

Nej, men väl 15 stycken Club100-vänner var vi som var inne på att besöka Sydsudan på en klubbresa våren 2021.

På möten, via mejl och i FB stöttes och blöttes det angående klubbresan. Det hann rinna en hel del vatten under broarna innan vi väl satt på flyget ner mot Juba via Addis.

Klubbens grundare Gunnar och Arnold var självskrivna på denna resa. Det skulle bli Gunnars "sista land" och kannibalen Arnold* skulle få springa runt bland hyddor och olika stammar ute på den sydsudanesiska landsbygden.

Som alla vet är det inte lätt att resa under den pandemi som råder. Eller sanningen är kanske att det är ganska lätt. Man måste dock ta i hänseende vad man riskerar om man blir smittad utomlands eller tar med sig något hem för den delen. Så mer komplicerat att resa under pandemin blir det ändå i slutändan.

Som oftast när jag planerar resor börjar planeringen ett år i förväg. Därför trodde både jag och de flesta intresserade att detta med pandemin skulle ha lagt sig eller åtminstone att vi i Sverige skulle ha hunnit vaccinera oss. Lite naivt trodde vi på vad svenska myndigheter sagt om tidsplanen för vaccineringen. Att alla skulle vara färdigvaccinerade till påsken då klubbresan skulle gå av stapeln.

På grund av pandemin blev vi färre och färre som var beredda på att genomföra resan. Ofta när något börjar strula, dyker det upp fler saker som går fel. Flyg ställdes in och planeringen fick göras om.

Vi var nämligen ett gäng som även skulle besöka Mogadishu innan Sydsudan. Nu blev det inställt på obestämd tid. I och med ändrade flygtider blev det ännu fler avhopp från klubbresan. Arnold fick slänga in handduken på grund av att hans fru Anne Britt brutit benet och att Arnold minst sagt behövdes på hemmaplan. Är det inte det ena så är det, det andra.

Vi som skulle åka skulle dock vara i guds.....nej, jag menar trygga händer, eftersom Arnolds kontakt biskop Stephen Dokolo skulle ta hand om oss och se till att vi fick en trevlig och äventyrlig vistelse i Sydsudan.

Det gäller dock att ha en b-plan ifall inte den första planen fungerar fullt ut. Därför ordnade jag med en kompis kompis vid namn Markuz som har goda kontakter i Sydsudan. Detta genom sitt engagemang för Etiopiens boxinglandslag. Hur det nu hör ihop. Men det är en annan historia.

Den svenska affärsman som flera i Club100 besökt i Juba och som varit hjälpsam vid svenskars besök i landet, gick tyvärr bort i allt för tidig ålder. Så honom kunde vi inte ta hjälp av. Vissa skrönor om honom frolerar dock, men de låter jag vara osagda.

Av någon anledning upphör kontakten med Stephen mitt uppe i vår planering om vilka olika stammar vi ska besöka under vårt besök.

B-planen med Markuz rinner även den ut i sanden. Jag funderar ett tag på om man ska vara skrockfull eller inte.

Med på vår resa är Elena, en av våra färskaste medlemmar (invald 2020). Elena blir allas vår räddande ängel. Med några veckor kvar till avresa styr Elena upp ett program med en lokal kontakt. Självklart var det många turer fram och åter med prispförhandling etc.

Några dagar kvar till avresa har vi ett på papperet suveränt upplägg. Ingenting kan väl sätta käppar i hjulet för resan? Vi fyra som blev de som till slut åkte klarade av PCR-testerna. Man kan bära på smittan utan symptom så först vid provsvar kan man andas ut. Eller? Det finns uppenbarligen fusk med tester.

En olycka kommer sällan ensam. Två dagar innan vår avresa sker ett terrordåd i det område vi efter att vi landat skulle åka till. Suck! Vad gör vi? Ställer in allt eller delar av vårt program? Terrordådet resulterar i att halva gänget tidigarelägger hemresan och halva gänget lämnar det öppet till ankomst Juba.

Kvällen 30 mars träffas de fyrasgäng på Arlanda för att påbörja klubbresan mot Juba. Efter ett nattflyg ner till Addis och några timmar i sovstolar på flygplatsen för tre av oss medan den fjärde nyttjade sitt guldkort och åt gott i loungen, var vi redo för sista flygturen Addis – Juba.

Trots att man är mentalt förberedd på det kaos som ska råda när man anländer till Juba blir det ändå lite omtumlande när det är ett allmänt kaos med människor överallt vid passkontrollen och bagageutlämningen. Vem som är personal och vem som bara står och hänger, ofta med en förhoppning att tjäna en extraslant, är ofta svårt att få koll på. Våra PCR-test godkänns och ingen av oss har feber så passkontrollen blir nästsista hindret innan vi är inne i landet.

Desinfektion vid ankomst Juba

Jag går först igenom passkontrollen, eller rättare sagt, jag kommer inte igenom passkontrollen. De tar mig till ett kontor i närheten. Jag förmodar att mina reskamrater snart ska göra mig sällskap. Men tiden går och de dyker inte upp så jag förstår att jag är den enda som tagits åt sidan. Personalen är bekymrad och säger att jag inte har något giltigt visum. Jag visar dem mitt visum och säger att det inte är något fel på mitt visum. Allt är korrekt. Då visar de mig vad som står i deras dator. Jag kan faktiskt se med egna ögon att där står det något helt annat. Det står nämligen att mitt visum är giltigt en månad efter utförandedatum, medan det i mitt pass står tre månader. Enligt datorn har jag faktiskt inget giltigt visum.

Först vill de inte släppa in mig i landet, för att sedan ändra sig till att de kan ordna det hela om jag betalar 100 USD för ett nytt visum. Jag är luttrad för sådant här så jag skojar ganska friskt med dem och säger att de får ringa dem som utfärdat det felaktiga visumet och kräva 100 USD av dem. De ser ut som levande frågetecken när jag säger det. Vi kan dock skämta och skratta åt situationen. Till slut får jag förvånansvärt nog gå därifrån utan att betala några pengar.

Återförenad med mina Club100-vänner återstår bara att få våra kameror godkända. Den lokala kontakt/guide som Elena ordnat med: Fedrick har nu anslutit och skyndar på processen med kameragodkännandet och bagaget. Så det säger bara swisch innan vi sitter i en taxi på väg mot vårt boende River Camp.

Elena som oftast använder sig av coach-surfing gjorde så även i Juba. Bara det med coach-surfing är värt att skriva en bok om, som Elena själv varit inne på. Det ser vi fram emot. Kanske kan Elena hålla ett föredrag på ett Club100-möte framöver om detta sätt att resa.

För Thomas, Mikael och mig blev det incheckning i container-boendet River Camp. Vi tyckte alla att containrarna var väldigt rymliga. Vardagsrum med pentry samt sovrum och egen dusch och toalett. Otroligt prisvärt för att vara Juba, som är en dyr stad att bo i. Detta eftersom i princip inga turister kommer till landet och med bara biståndsarbetare, affärsmän m fl blir det lite andra prisbilder. Vårt prisvärda boende visade sig vara en felbokning. Vi hade fått varsina bungalows istället för container, visade det sig dagen efter. Men eftersom vi bokat container så blev det att vi bara betalade för det 😊

Rivercamp – bungalowsdelen.

River Camp och landmärket, det sjunkna skeppet.

Trötta efter nerresan och med halva gänget med hemresa efter halva veckan och andra halvan som planerat efter åtta dagar, var det minst sagt ett svårt pussel att lägga vad gällde planeringen. Att åka österut var inte att tänka på med tanke på säkerhetsläget efter terrordådet. Jag vägrade dock ge upp den tanken att ta mig dit. Så efter långa överläggningar var vi klara med att starta med en 3-dagars tur för oss alla för att sedan se vad två av oss kunde göra de återstående dagarna när de andra lämnat Juba.

Africa is Africa. Hux flux skulle nu den kortare turen kosta i princip lika mycket per person som 7-dagars-turen trots att vi nu skulle tränga in oss i en bil istället för två bilar och att vi inte heller skulle ha någon kock med oss. Helt ologiskt eller en totalblåsning.....

För att ett av världens fattigaste länder ska vara ett av de dyraste att resa runt i är ett mysterium.

Dag 2 i Sydsudan var vi taggade för att bege oss till en boskapsplats för en Mundaristam. Innan vi kom ut ur Juba hade vi blivit stoppade fyra gånger av polisen. Sydsudan lider av svår korruption och en avigsida är de poliser som ska sko sig på folk. Det var det klassiska; fel på bilen eller chaufförens körkort etcetera. Det nya var att de använde coronapandemin för att sko sig. En polis sa att vi inte höll social distansering eftersom vi satt tre i baksätet. Att vi var samma sällskap och att två av oss var vaccinerade bet inte på polisen som stod och petade på sin ansiktsmask och ansikte hela tiden. Det enda som bet var en muta ner i hans ficka. Efter det var det inga problem med social distansering längre. Men för att förekomma nästa penningstinna polis åkte Elena hädanefter med guiden Fedrick på hans motorcykel.

Elena och guiden Fedrick på motorcykel

Det var skönt att lämna Juba, som inte har så många sevärdheter. Dock intressant att se dess kaos, som man inte är van vid hemifrån. Ute på landsbygden var det fritt fram att fotografera och filma. Att många västerlänningar fått problem i Juba efter fotografering fick vi höra ett flertal olika historier om, så vi lydde guiden Fedricks starka avrådan att inte fotografera i staden.

Lite förvånade var vi när vi nådde boskapscampen utanför Juba, för den låg inte så långt från Juba. Staden breder ut sig och för de stammar som ägnar sig åt boskapskötsel blir detta väldigt påtagligt.

När jag var liten hade min mormor och morfar en bondgård med en hel del djur och mina barn har gått både på ridskola, bondgårdsläger och att vi varit på några kosläpp på vårarna tidigare (innan pandemin). Så viss erfarenhet av kor har man väl☺ Det vi fick uppleva hos Mundaristammen och deras tillfälliga boskapsplats var dock något helt annat....

Hundratals med kor som på kvällen kom tillbaka från sina betesmarker till de sovplatser korna hade. Boskapsskötarna med familjer bodde enkelt på sängar mitt ibland korna. Människor och kor bodde bokstavligen ihop. Kospillningen användes till bränsle vid matlagning och även för att med eld/rök hålla myggor på lite avstånd. Boskapsskötarna smörjde även in korna med sand för att deras skydd mot just myggor och insekter skulle bli bättre. Det som var mest spektakulärt var att kornas urin även togs till vara. En del boskapsskötare både tvättade sig och duschade när kossor gjorde sina behov. Några hade som uppgift att gå runt med hinkar och samla upp urin för framtida användning. Detta var en märklig syn.

Tvätta sig i urin tillhör Mundaristammens sedvanor, eller är det en "turistgrej"?

Vi sov i tält i anslutning till boskapsplatsen och många barn var väldigt nyfikna på oss. Till deras stora glädje hade vi med lite leksaker till dem.

Tidig morgon började hela boskapsplatsen/tillfälliga byn att röra på sig. Regnperioden var annalkande och då beger sig boskapsskötarna med sin boskap till andra betesmarker uppe i bergen. Det var imponerande att se hur snabbt och effektivt kor och människor begav sig iväg. Då blev det också tydligt att boskapsskötarna var välbeväpnade. Var och varannan boskapsskötare hade ett vapen för att försvara sin boskap och sig själva mot boskapstjuvar och även rovdjur.

En av stammens alla beväpnade boskapsskötare.

Pojke som bär på sitt tält tidig morgon.

När boskapsplatsen var tömd var det så dags för oss att bege oss vidare på nya äventyr. Nu åkte vi vidare några timmar till en mundariby med en fast bosättning. Efter önskemål hade vi lyckats kombinera vårt besök med en wrestling-turnering. Det var ett skådespel utan dess like. Flera hundra personer, kanske uppemot ett tusental hade samlats runt en öppen plats där inledningsvis två brottare åt gången gjorde upp i brottningsmatcher. Det var två olika byar som möttes och båda hade sina egna "hejarklackar". Det dansades och sjöngs väldigt intensivt inför matcherna. När en match var över, ingick det i spelet att den vinnande "hejarklacken" dansade in på planen och bort mot den "förlorande hejarklacken" för att både glädjas åt sin brottares vinst och även att förnedra det förlorade lagets supportrar.

Det var som sagt ett skådespel utan dess like med många aktörer. En domare stod mitt ute på planen och styrde allt. En hängiven publik som levde med i matcherna. Sedan fanns det även en sektion där män med spjut och machetes satt, men som inte levde med i matcherna. I alla fall inte till en början. Mot slutet blev det dock ett 20-tal unga testosteronstinna män som brottades samtidigt. Känslan var att det var nära att spåra ur. Männerna med spjut började göra entré på planen och av deras ansiktsuttryck fick jag känslan att ett upplopp var nära. Några män med käppar skrek och utdelade lite slag och hux flux hade tumultet lagt sig och ordningen var återställd. Om allt detta var ett riggat skådespel likt det som är vanligt i amerikansk wrestling har jag svårt att tro. Detta var troligtvis 100% äkta.

Deltagarna på klubbresan: Mikael, guiden Fedrick, Thomas, Kjell-Åke, Elena och Reine

En riktig folkfest hade vi fått äran att beskåda. Av vad vi såg var det endast en brottare som skadade sig ganska rejält. Vi fick VIP-behandling och kunde röra oss mitt ute på planen, ibland kanske lite väl nära brottarna☺ I en värme på runt 40 grader var vi rejält möra när vi åkte till den by vi skulle övernatta i. Väl i byn satt vi i skuggan under ett stort träd och beskådade det dagliga livet i byn. Självklart traskade vi även runt en hel del med byns barn i ett släptåg.

Lägerplatsen i anslutning till Mundaribyn.

Barn som äter mango.

Tidig morgon i mundaribyn begav sig Elena mot flygplatsen och sitt flyg hem. Vi andra tog det lugnare med fortsatta strövtåg i byn och byarna runt omkring. Vi fick även möjlighet att delta i en påskmässa i den enkla by vi bodde i.

Personligen har jag aldrig tidigare sett så många barn helt utan kläder. Fattigdomen var så påtaglig och att så många gick runt helt nakna var något som man vände sig vid till slut. Dock något att tänka på vid publicering av bilder på exempelvis Facebook. Om man inte pixlar bilderna riskerar man att bli avstängd.

Något som förvånade lite var de motorvägar vi såg byggas både norrut mot Sudan och österut mot Kenya. Kineser var på plats med maskiner och höll på med dessa gigantiska projekt. 8-filiga motorvägar i åtskilliga 10-tals mil skulle byggas. När dessa projekt är klara kommer mycket ha förändrats i Sydsudan. Både på gott och ont tänker jag.

Den kinesiska närvaron var påtaglig.

Gott var det när vi var åter i Juba på River Camp efter två nätter i tält och ett väldigt spartanskt leveende. Elena var på väg till Somaliland för nya äventyr. Mikael skulle dagen efter flyga hem till Sverige, medan jag och Thomas förhandlade med guiden Fedrick om vad vi kunde göra de återstående dagarna i Sydsudan.

Till min stora glädje var det nu möjligt att besöka Larimstammen i östra Sydsudan. Säkerhetsläget var bra och de inblandade stammarna (förövare och offer) i terrordådet veckan innan hade nu kommit fram till en lösning. Den informationen fick vi och var nöjda med det. Senare visade det sig att den informationen inte stämde.

Det blev avskedsmiddag med Mikael på River Camp och att samla krafter för återstående äventyr. Lite plaskande i poolen hann vi med. Starka kontraster till det vi upplevt dagarna innan med kor, damm och extrem värme.

Dag 5 beger sig jag och Thomas österut för att besöka den så omtalade Larimstammen med sina kroppstatueringar. När vi efter några timmar når fram till Camp15, byn där terrordådet skedde några dagar tidigare, blir vi hindrade från att åka mot Larimstammen. Löftet och informationen om att problemet var löst visade sig vara falskt. Vi kunde dock få fortsätta framåt mot Kapoeta och en Toposastam. Hade vi åkt så långt så skulle vi inte ha gjort det förgäves så vi fortsatte mot Toposastammen via Mango camp för lite pappersarbete. Guiden Fedrick sa dock att han kände "rebelledaren" i Larimstammen och att det inte skulle vara några problem för oss att besöka dem, men soldaterna vid vägspärren skulle se att vi tog "fel väg" i vägskälet och det skulle inte bli bra för oss när vi kom åter.

En kväll och en halvdag med topasstammen där vi fick en rejäl inblick i deras dagliga liv, med matlagning (där även en slakt ingick) m m. Vi bodde i tält några stenkast från topasastammen. Vi inmundigade en fågel vi tidigare på dagen (av misstag) kört på med bilen. Några färgglada och utsmyckade kvinnor från byn kom och höll en liten show för oss. Vilket de även gjorde dagen efter.

Larimkvinna på vägen till Topsastammen.

Toposabyen vi besökte.

Fågeln som blev middag.

Kroppstatueringar vanligt i Topsastammen

Danskvällen med toposakvinnorna.

Fågeln är färdiggrillad.

Som avslutning i Topasabyen fick vi se vilken betalning byn fick för att ta emot oss som besökare. Det var torrfoder och konserver i alla dess former. Något jag tyckte var intressant var de tjejer som satt och smyckade ett par AK47:or med pärlor. De fick självklart alla de pärlor jag tagit med för att ge bort. Leksaker, buljong och kläder var andra saker jag hade med för att ge bort.

Tjejen som smyckade vapen med pärlor.

Toposakvinna med kroppstatueringar.

Är man i Sydsudan så vill man (i alla fall jag) se så många olika stammar som möjligt. Dag 6 blev det så dags att lämna toposastammen och förflytta oss till för oss sista stammen på vår resa. En lopastam upp i bergen. Det var just deras läge som var det mest spektakulära. Vackert belägna byar med vidunderlig vacker utsikt.

Lopabyarna läg i väldigt vacker natur.

Det som inte var så vackert var när jag kuppade in ett besök i byn Camp15 där terrordådet skett en vecka tidigare. Guiden Fedrick var inte så pigg på att göra ett besök. Men med lite trix att stanna för att fota en skylt med en svensk flagga och några ord med byns lokala ledning, öppnades dörren. En av byns ledare tog med oss och visade oss det vidriga. Mitt i natten hade ett okänt antal beväpnade män slagit till mot försvarslösa bybor. Många av byborna sov utomhus vid sina hyddor. De blev kallsinnigt mördade där de sov. En del blev innebrända i hyddorna eftersom ett flertal hyddor sattes i brand. Ett 20-tal personer mördades i detta fega terrordåd, mig veterligen inte omtalats av media i väst.

Nerbränd hydda (med innebrända offer), där tomhylsor fanns på marken.

Blodspår från det vansinniga terrordådet.

Blodiga kläder utanför hyddorna.

Detta i kontrast till det vackra vi fick se i bergsbyarna de sista två dagarna. Förutom vackra vyer fick vi även här ta del av det dagliga livet i byn. T ex en vandring längre upp i bergen för att hämta vatten. Avresedagen från byn fick vi se en hejdundrande dansuppvisning där tjo och tjim stod i centrum. En helnaken man som ingick i showen var det mest spektakulära. Mitt uppe i detta passade vi på att hålla en tyst minut för vår avlidna medlem Kjell-Åke Almroth, som skulle ha varit med på resan.

Tyst minut och tal hölls till minne av Kjell-Åke Almroth.

En viss oro dök upp, att vi inte skulle ta oss åter till Juba. För regnperioden hade börjat och när vi kom till vår sista by, kom ett rejält regn som pågick en timma. Stora mängder vatten rann ner för sluttningarna och vi såg framför oss de redan dåliga vägar vi tagit oss till byn på, att de skulle bli oframkomliga. Inte nog med det, även tidig morgon kom ett nytt skyfall.

Då hade vi dock ett annat samtalsämne. Vi bodde trots allt endast några kilometer ifrån platsen för terrordådet i byn Camp15. Mitt i natten smäller det från ett automatvapen. Jag flyger upp ur sovsäcken och tändar min ficklampa. Jag släcker den dock snabbt när jag tänker på att det gäller att inte exponera sig om vi blev attackerade av terrorister. Det händer dock inget mer och dagen efter får vi höra att det var en av byns vakter som sköt mot en orm som försökte ta en höna i byn.

Längs vägen åter till Juba hade jag önskemål om att stanna vid några platser för fotografering. För på nerresan hade jag från baksätet memorerat några platser. Jag och Thomas turades broderligt om att sitta fram bredvid chauffören☺ En av dessa platser var en minröjningsplats. Med en minröjarutbildning på CV:t var jag nyfiken på att se en "skarp plats". Som den ansvarige sydafrikanen för

minröjningen sa senare, så hade vi maximal tur, för precis när vi stannade hade de förberett dagens oskadliggörande av en stridsvagnsmina de tidigare under dagen hittat vid minröjningen.

Vi fick en exklusiv genomgång av minröjningsplatsen, historiken kring varför området är minerat och några dramatiska berättelser om hur vägarbetare stötte på minor vid arbetet med den nya vägen.

På första parkett fick vi på ett säkert avstånd se hur minan detonerade. Det där märkliga när man studerar explosionsplatsen och ser explosionen men ljudet kommer bakifrån. En mina mindre i Sydsudan som har som mål att landet ska vara fritt från minor år 2024. Vi tackade sydafrikanen som tagit sig ann oss och han sa att det bara varit roligt att ta emot ett par västerlänningar och att landet behöver fler turister.

Guiden Fedrick, Reine och sydafrikanen som ansvarade för minröjningen.

Club100 sitter på första parkett vid oskadliggörandet av minan

Efter återresan till Juba på sönderspolade vägar var River Camp ett härligt återseende. Dusch och god mat stod på programmet. Att med motorcykeltaxi ta sig till en covid19-provtagningsplats hann vi med nöd och näppe med.

Efter åtta dagar i Sydsudan satt vi på flyget hem mot Sverige, via Addis. En helt fantastisk Afrikaresa var till ända. Ett riktigt äventyr med besök hos flera olika stammar. Enda smolket i bågaren var att samma upplägg, men endast omkastat vad gäller turordning, nästan blev dubbelt så dyrt som planerat. Aldrig har jag betalt så mycket per dag under en utlandsvistelse. Då ska det dock tilläggas att jag oftast åker utan förbokade turer och att jag inte var med på klubbresan till Västafrika år 2015: 8 länder på 5 dagar för 70.000 kronor eller hur det nu var 😊

Skämt och sido. Sydsudan är ett vackert land med trevliga och vackra människor. Smolket i bågaren är deras problem med korruption och nedskräpning. Jag försöker dock fokusera på det vackra när de mindre vackra bilderna dyker upp på näthinnan.

Reine Larshans

*För de Club100-vänner som ej känner Arnold krävs en viss förklaring angående Arnolds smeknamn. Besök ett visst museum i Önnköping så får ni veta mer.....